

KIS HÍRLAP

HIDEGVIZ-KÚRA. (Lásd a 44. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIX. köt. 3. szám.

Ara negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. július 15-én.

ROSZCSONT FERKE LEVELE
FORGÓ BÁCSIHOZ.

Kezdi *Roszcsont Ferke* maga.

Folytatja és befejezi *Ida néni*.

(Vége.)

MIKOR Csutka bácsi éppen századszor mesélte el, hogyan fogta el a talián császárt Muszkaországban, Ferke hirtelen lehajolt és éppen a Csutka bá lába előtt fölszedett a földről valamit.

— Nini, egy korona! Vajjon kié lehet?

Csutka bá bömmögött, mint a bika, ha boszantják, de nem szólt semmit. Gyanus a dolog, mert egy koronát sohasem láttak még egészben Csutka uram egész családjában. Hát ez csak valami tréfája lehet a vásott urfinak.

Ferke újra lehajolt és most felmutatta, mit vett föl a földről.

— Nini, piczula! Itt meg egy tiz filléres! Tessék, itt meg egy krajczár! Ejnye, hát ugy vigyáz kend a pénzére, Csutka bácsi?

Tjüh, ördög fogantatta! Ez már több a kettőnél! Ez veszedelmes dolog! Csutka uramnak eszébe jutott, hogy tegnap ilyenkor kapott volt ilyen forma pénzt. Kezdte a zsebeit kutatni, (Lásd a képet 36. lapon) de a nagy lyuknál egyebet nem talált benne. Arra persze nem gondolt ő kelme, hogy még az este megitta az utolsó fillérig, amint ez egy jóra való mézskavaróhoz illik.

Mérgesen förmedt rá Ferkére:

— Ez az én pénzem, adja ide az urfi!

— De nem adom ám! Ha találtam, hát az enyim!

Csutka Mihály még dühösebb lett, mert szomjas volt.

— Urficska, ne tréfáljon! Az enyim az a pénz, én vesztettem el. Adja vissza, ha mondom!

— A maga pénze ott lesz a maga pénztartójában. Nézze meg csak. Ezt a pénzt más valaki vesztette el.

Csutka uram, mint aki a másét nem kívánja, meg akart győződni róla, vajjon csakugyan üres-e a kincses-ládája. Lehuzta a saruit, rázta, forgatta mindenfelől... de bizony nem volt azokban egy árva fillérecske sem.

Most már persze bizonyosan hitte, hogy az a pénz az övé. Hát kié másé is lehetne, mikor ott találták az ő lába mellett? Most már dühösen támadt rá Ferkére:

— Adja ide az urfi az én pénzemet!

— De hiszen én csak tréfáltam, mondá Ferke, akinek kezdett a dolog nem tet-szeni. Ez az én pénzem, apácskától kaptam.

— Hogy is ne? Az enyim az, én vesztettem el, az urfi megtalálta. Adja ide! Mert elveszem, ha szép szóval nem adja ide.

Ferke el akart szaladni, de akkor már Csutka uram megfogta a kezét, amelyben a három pénzdarabot tartotta; jól megnyomta Ferke öklét úgy, hogy kinyílt a marka és kihullott a pénz. Egy pillanat alatt össze szedte Csutka uram a kincsét és a szokott módon az ő kasszájába csusz-tatta.

A gyerek ordított mérgében. Fel akarta aprite Csutka bácsit. De mit tehetett az óriás munkással szemben? Ez pedig való-jában meg volt győződve róla, hogy az ő igaz keresményét vette vissza.

Mert ha szegény volt is, iszákos is, még-sem akarta volna Ferkét megrabolni. De hát csak nem lehet kívánni, hogy tudatlan ember létére pontos számadásokat vigyen

és kiszámithassa szabatosan, maradt-e valami a tegnapi napszámból? Az a korona, melyet Ferke először említett, nagy szöveget ütött a fejébe. Most, hogy a 10 meg 20 meg 2 filléres a kasszában volt, elkezdett a koronáról is valamit motyogni.

— Ferke urfi, egy koronám is volt. Azt is elvesztettem, adja ide! Az elébb azt mondta, hogy megtalálta.

— Még az öregapjának sem volt koronája! kiáltott Ferke. Magának az egész reczeruczája sem látott még egy egész koronát!

De Csutka uram csak vitatta, hogy de bizony volt.

— Hisz maga az urfi mondta, hogy koronát talált! Ahol pedig a többi pénz volt, ott volt a korona is. Olyan igaz, hogy a korona az enyém, mint amilyen igaz, hogy a tiz filléres is az én igaz pénzem. Adja ide!

— Olyan igaz is, dühöngött Ferke; legszebb a dologban az, hogy nekem nincs is koronám. Miért nem kér mindjárt egy forintost vagy egy aranyat? Ördög szánkázzon az olyan embernek a hátán, aki a tréfát nem érti.

Ferke ott hagyta a részeges embert és fűnek-fának panaszkodott, hogyan járt vele. Persze, hogy nevettek s mulattak rajta: minek áll szóba Csutka urammal? Biri néni nagy-bölcsen mondta neki, hogy aki korpa közé elegyedik, azt megeszik a disznók. És Ferke föltette magában, hogy feléje se néz már ezentul a mézszoltásnak és Csutkának.

Bár tette volna a gyerek, akkor nem köllene azt a szomorú históriát megírnom, amely most következik. Szegény Ferke!

Te ugyan megadtad az árát a fáintos ismeretségnek!

Mondtam már, hogy Csutka uramat bőven látta el Ferke szivarvéggel, bagóval, egy-egy marék dohánynyal, ha csenhette. Alig tette le valaki egy percze a szivart, még ha csak egy-kettőt szippantott is belőle, Ferke már is elkobozta és vitte Csutkának a csutkát, aki szerfölött megörült a sok finom szivarnak. Most, hogy az a kis tévedés esett meg köztük, Ferke megsértődött és kerülte a mézkeverő munkásnak a tájékát, bár Csutka uram, aki már rég elitta a Ferkétől elvett pénzt, nagylelkűen megbocsátott neki — ő mondta — és azon volt, hogy helyre állítsa a régi jó barátságot.

Ferkét sem köllött sokáig kérni és nem-sokára ismét fölépült közöttük a régi jó egyetértés. Hogy valamivel kedveskedjen az urfinak, új dologra tanította, ami rögtön meg is tetszett Ferkének.

— Lássá urfi, mondá, ha egy kis darabka oltatlan meszet betesz egy üvegbe, aztán vizet tölt rá és jól bedugja az üveget, akkor valami nagyszerűt láthat. A méz forrni kezd és akkor kilöki az üvegből a dugót, jó magasra. Mikor kis fiu voltam, gyakran csináltuk, nagyon szép volt!

Ferkének persze az új multság megtetszett. Hozott is rögtön üveget, parafadugót és Csutka uram megmutatta neki, hogyan kell azt megcsinálni. Multságos volt az, csakugyan. A méz pezsgett, forrt, aztán két ölnyire röpitette ki a dugót. Fényesen sikerült a próba. Megért egy fél virginia-szivart.

Ferke oda volt az örömtől. Mit mutat-hat már ő most a bandának! Vad Laczit eszi majd a sárga méreg, hogy ő ilyen nem

tud. Azonnal ellátta magát egy pár darab oltatlan mésszel, összegyűjtötte a kompániáját, elvitte őket a kocsi-szinbe, ahová már előre készített üvegeket és vizet — és megkezdődött a nagy produkció.

Pompásan ment. Az üvegekből nagy durranással repültek ki a dugók, mint ha csak kilőtték volna őket. A fiúk megéjleneztek mindegyiket és nagyokat ugrottak örömmükben.

Csak egy nagy palaczkban macskodott a dugó. A mész nem forrt, a víz nem pezgett. Boszankodott is Ferke e miatt.

— Nem fogsz ki rajtam, adta dugója! Ugorj te is, mint a többi. Muszáj, ha akarom!

De biz a dugó nem mozdult. Ferke most felkapta a nagy üveget és rázni kezdte, de akkor oh jaj!... mi történt?

Az történt, hogy nagy durranás halatszott, a dugó messzire elröpült, de szétpattant az üveg is és a meszes víz és az üvegszilánkok egyenesen a fiúk arcába repültek. (Lásd a képet a 37. lapon.) Nem láttak semmit. Mint ha valaki egyszerre kioltotta volna a szemök világát és az arcukban rettenetes fájdalmat éreztek. Ordítva tántorogtak ki a szinből. A nagy lármára össze futott a ház és rémülve lát-

ták mi történt. Hamarjában is vagy öt doktort hoztak össze, akik rögtön hozzá láttak a fiúk ápolásához.

Hála Istennek, nem vakult meg közülök egy sem. Csak hogy egyelőre az utcára nem mehetnek ki az urficskák, mert mindnyájának rettenetesen földagadt a szeme, arca. Hogy ne? mikor ugy tele van az finom üveg-szilánkokkal, mintha megspékelték volna őket. Hegyébe a meszes

víz le is forrázta őket, némelyiknek még a kezére is jutott. Hogy a ruhájuk is oda lett, azt nem is emlitem, mert hiszen ez a legkisebb baj volt. Munkit kivéve, egyiknek sem volt becsületes kabátja a kompániában.

Lássá, kedves Forgó bácsi, ilyen borzasztó kalandja volt Ferkének! Szó sincs róla, hogy ő maga irhasson jó ideig.

De majd, ha kell és úgy kívánja, ír a kópé helyett

az ön hálás hive

Ida néni.

KEZDTE A ZSEBEIT KUTATNI. (Lásd a 34. lapon.)

TÖBBET ÉSZSZEL, MINT ERŐVEL.

— Állatkerti történetke. —

MAD állatokkal bánni nem könnyű dolog. Sok türelem, sok bátorság kell hozzá és mikor ez sem elég, ügyes leleményesség is. Mutatja ez a kis eset:

Egyik állatkertben nem régebbe az ör vigyázatlanságából nyitva maradt a hatalmas viziló erős kerítésű udvarának az ajtaja és viziló uram élt is a jó alkalommal, kísétált a szabadba. Nagy gyönyörűsége telt a váratlanul nyert szabadságban, vigan kószált szerte a tágas állatkertben.

Bezzeg nem örültek neki az örök és az igazgató. Mert a roppant állat pocékká gázolt mindent, az emberek pedig ijedten menekültek előle. Természetesen az volt a legsürgősebb feladat, hogy vissza juttassák az ő jól elzárt külön kis udvarába. Csakhogy a viziló . . . SZÉTPATTANT AZ ÜVEG. (Lásd a 36. lapon.) éppenségesen csak ezt nem akarta.

Csalogatták legkedvesebb csemegéivel, de ügyet sem vetett rá. Próbálták erőszakkal, de ekkor lett csak nagy a baj! Mert a viziló általában jámbor állat ugyan, de ha megdühödik, rettenetes. Szörnyű szájával derékon fogja a legerősebb embert és jaj akkor annak! Végre már közelébe sem mert senki menni.

— Mind hiába, agyon kell löni! mondogatták.

Csakhogy az ilyen ritka állat nagyon drága portéka, az igazgató tehát nem tudta

magát rászáni, hogy elpusztítsa. Addig törte a fejét, míg egyszerre csak eszébe jutott valami.

— Hívjátok elő azt a ficzkót, akit épp tegnap tiltottam ki mindenkorra az állatkertből, mert mindig ingerelte, bosszantotta a vizilovat. Most ő segít ki a bajból.

— Ő segít? Hiszen ha csak látja is a viziló, dul-ful szörnyű dühében.

De csak előhívták. Az igazgató rövid ideig tanácskozott a vásott ficzkóval, aki nevetve szolt:

— Megteszem. Miért ne?

Az igazgató még rendelt egyet-mást s a fiu aztán a viziló felé ment. köveket szedett föl és dobálni kezdte. Alig pillantotta meg a viziló az ő régi ellenségét, rögtön feléje rohant. De a fürgelábu siheder nem várta meg, hanem futott. A viziló böszén utána. A fiu pedig beszaladt — a viziló udvarába, a nyitott ajtón át. A dühös állat ide is utána rohant, bizonyosan azt

gondolva, hogy ott okvetlenül megkaparítja, agyon roppantja.

Igen ám, csak hogy bent létra volt a kerítéshez támasztva s a fiu egy pillanat alatt már kint volt a veszedelmes helyről, a viziló pedig természetesen nem tudott a keskeny létrán felmászni. Az ajtót perse rögtön rázárták, újra fogva volt. Vigyáztak is aztán, hogy többször ne sétálhasson szabadon.

A VIRÁGOK ÉS A LAPU.

— Apróka mese. —

A SZOKOTTNÁL is kevélyebben nyitogatta szirmait a rózsza, a rendesnél is édesebb illatot árasztott szerte.

— Tündérkéket láttam a tájékunkon lebegni. Bizonyosan ellátogatnak ide és akkor persze hozzám szállanak pihenőre.

— Nem olyan bizonyos az, szólt vetélkedve a szegfű. Én is nyujthatok nekik kedves illatot.

— Nem szoktam kérkedni, jegyzé meg a lilium; de azt hiszem, én is joggal számíthatok rá, hogy engemet szerencsétlennek látogatásukkal.

De a többi virág is, a hány csak volt ott a kertben, mind elő állott, hogy tartja magát olyan szépnek, illatosnak, mint a rózsza, szegfű vagy lilium. Erős vitába keveredtek, egyik sem hagyta a jussát s bizony csunya pörpatvar támad, ha egyszerre csak vig hahotára nem fakasztja mindannyiokat egy bús sohajtás, mely az ut széléről hallatszott.

Közönséges nagy lapu nyujtotta ott szét durva nagy leveleit s ő sohajtá:

— Ó, mily boldogok ezek a szép virágok! Én szegény hitvány lapu szóba sem kerülhetek.

Hogy ne kaczagtak volna rajta!

— Jaj te szegény együgyü! Hiszen növénynek talán növény volnál te is; de hogy tündérke valaha csak pillantást is vessen rád, mikor olyan csunya vagy... no, ezt még elgondolni is nevetséges!

Javában kaczagtak, mikor hirtelen sötét árnyék borult mindnyájukra. Észre sem vették széles jó kedvökben, hogy nagy felhők tornyosulnak az égen, mindjárt szakad a zápor.

És ni! épp közelednek a tündérkéek... már itt is vannak, fürkészőleg tekintgetnek szét.

— Ide, ide hozzám! hivogatta a rózsza. Engem illet a tisztesség, én vagyok a legszebb!

De már erre a többi virág is újra kezdte a versenygést s végre így szólt a lilium:
— No's, kedves tündérkéek, döntsétek el a vitánkat! A kinél megszálltok, azt valljuk majd legkülönbnek.

— Kedves virágocskák, rosszul áll a pörötök, felelt egyik tündérke nevetve. Ti csak szépségetekre hivatkoztok, mikor vendétekül hívtok. Am a szépség nem mindig földolog s gyakran nagyon értéktelen, mint épp most is. Zápor-eső kezd szakadni és mi menedéket keresünk, — mit ér nekünk a legszebbiknek a szépsége is? De igen is ennek az erős, bár szerény lapunak a vastag, széles levelei alatt bátorságosan meghuzódhatunk.

S mert már megeredt a zápor, elbujtak a lapu alá, mely örömmel oltalmazta meg őket s megvigasztalódva mondá:

— Lám, mikor komoly a baj, akkor nem a szép az első, hanem aki hasznosan segíteni tud.

Rejtett név.

E szók elé egy-egy oly betűt fűzettek, mely azok értelmét megváltoztatja: felülről lefelé olvasva egy nagy magyar írónak nevét tünteti előtek.

— *ég*
— *lom*
— *ér*
— *pad*
— *ma*
— *ár*
— *kor*
— *ügy*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv“.

Százötven elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz; negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, díszes vászon-kötésben.

A KIRÁLY ÉS A FÜSTFARAGÓ.

(Képpel a 24. lapon.)

AZT gondoltam eddig, hogy csak a fényes ruhának jár a megbecsülés, most azonban meggyőződtem, hogy szurtos ruhában is érhet valakit olyan kitüntetés, amelyet sok parádés ruhában fényeskedő ur is megirigyelhetne.

Hogy meleg napok kezdtek jární, egy szalmakalapot voltunk vásárolni édes apámmal. Mikor hazafelé ballagtunk, az Erzsébet-tér mellett igen sok ember ácsorgott a gyalogjárón; az utca közepén pedig egy lovas rendőr terehte a terhes szekereket a mellékutczába.

Megkérdeztem édes apámat:

— Kit várnak ezek az emberek?

— Bizonyosan ő Felségét, a királyt. Erre szokott hajtatni fel a várpalotába.

Én már sokszor láttam a királyt. Akkor is, midőn ragyogó pompában vonult be a német császárral a magyar székes fővárosba. De azért most is szerettem volna látni az ő jóságos arcát, ősz fejét. Kértem édes atyámat, álljunk meg mi is.

Atyám előbb a rendőrtől kérdezte meg, hogy hány órára van jelezve ő Felsége megérkezése?

A rendőr felvilágosította:

— Tizenkét óra és husz perczre.

— No, akkor mindjárt itt is lesz, mondta apám, nézve az óráját. Mert a király igen pontos ember.

Kerestünk magunknak jó árnyékos helyecskét a házfalak mellett, távol a lökdösődő sokaságtól. Mellettünk csak néhány kis gyerek állt a mamájával meg a dadájával. Az utca másik oldalára forrón tüzött a déli nap, onnan mindenki elmenekült, az az oldal egészen üres volt.

Egyszerre csak jelt ad a rendőr s néhány percz múlva feltűnt a király kocsija. A napos oldalon épen akkor egy kéményseprő haladt el. Sajnáltam, hogy nem állunk ott, mert a király is azon az oldalon ült s így onnan jobban láthattam volna.

A fényes udvari fogat sebesen közeledett felénk. Erősen oda akartam figyelni, de a gyerekek és a dadák megzavartak. Nagy kaczagásba törtek ki. Oda fordultam, hogy miért nevetnek olyan nagyon? Hát a kéményseprőn!

Istenem!... de furcsa volt. Ő is észrevette, hogy közeledik a király. Rögtön abba hagyta a nagy sietést, peczkesen a gyalog-ut szélére állt, arcczal az utca felé. Éppen úgy, mint mikor a katonák »vigyázz«-ban állnak. Arcza merő korom volt, csak a szeme fehérje látszott, amint erősen a király kocsijára szögezte. Mikor pedig a kocsi közelébe ért, még feszesebbre huzta ki magát, egészen a lábujjaira nehezedett. Plundrája fenekén az a fényes, fekete, vastag bőr messze elállt tőle, mezitelen lába sarkait hangosan összeverte a papucsban, fejét egyenesen tartotta s úgy forgatta a hintó után, mintha srófon járna. A fekete hegyes hálósapkában olyan tréfás figura volt, hogy én is nevetni kezdtem rajta nagyon. Midőn a király fogata egészen közel haladt el mellette, a kéményseprő kormos kezét hirtelen homlokához, aztán a bohócsapkához emelte s úgy szalutált, mint a katona szokott, erősen a király szeme közé nézve.

Azt gondoltam: a király, ha meglátja ezt a fekete tisztelgő ördögöt, nevetni fog rajta.

Csakugyan ránézett: jóságosan. Egy csöppet sem nevetett, hanem sapkájához emelve

a kezét, visszaköszönt a koronás ur a kormos embernek hosszasan, barátságosan.

Nagyon csodálkoztam én ezen. Meg is kérdeztem édes apámtól, miért becsülte meg a király annyira ezt a bolondos füstfaragót, míg sokszor a czifra urakra rá sem néz?

Apám megmagyarázta:

— Lásd fiam, a király az ő alattvalóit mind szereti: a gazdagot és a szegényt egyformán. Megbecsüli azokat az embereket, akik nem henyélnek, nem lopják a napot, hanem dolgoznak. Ennek a kéményseprőnek a ruhája mutatta, hogy ő nehéz munkából tér haza. Mi lenne ezekből a fényes palotákból, ha a kéményseprő nem

A KIRÁLY ÉS A FÜSTFARAGÓ.

teljesitené kötelességét? Rövid idő alatt ezt a szép várost porrá hamvasztaná a tűzvész. A király jól tudja, hogy a kéményseprő hasznos ember, hogy ő is a közjón munkál. Szívesen fogadta tehát tisztelgését, melyet az a legény a maga módja szerint fejezett ki, úgy, amint ő azt katonáéknál

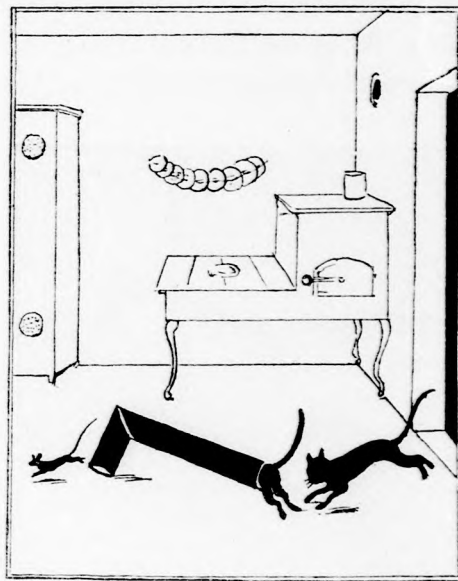
tanulta. Egy kicsit tréfás alak volt bizony ő abban a kormos gúnyában, az igaz; de hidd el, fiam, hogy azért tiszta szive mélyéből fakadt az ő hódolata a magyar király iránt.

Mihalik Ádám.

AZ EGÉR ÉS A SZÖRNYETEG.

Hopp! ... kis egér. A két cicza
Mint a fürgeteg utána ...
Czinczike a kalandozást,
Félek nagyon, még megbánja.

Az egérke be a csöbe,
Ki a csöbül ... Könnyü neki!
De ott szorul majd a cicza,
Ha a csövön át kergeti!

Sári néni úgy megijed,
Kályha csövét is elejti.
Rémülteben kirohan ... még
A főzést is elfelejti.

Egyik cicza félig fér ki,
Másik cicza hátul reked, —
Sári néni rökönnyödik:
»Jaj! Miféle vad szörnyeteg!«

A SZERENCSE-PÓK.

— Meséli Egrí György. —

SURGÓRA
lejtő eresz
alján, selyem
hálójának kel-
lős közepén ül-
dögélt a sze-
rencse-pók. Mi-
kor a villás
fecske egyszer
csak czikk-
czakk!... ott
terem és azt
mondja a
nyolcz-lábunak:

*Prímás szúnyog: vékony ebéd.
Kontrás legyő: jobb eleség.
Kövér takács: lejjobb falat!
Szájam tátom...
Be is kaplak, be is laklak,
Jó barátom!*

A szerencse-pók vissza ugrott a háló szegletébe.

— Hopp! Ficseri fecske! Megállj egy kicsit! Az életem, amint látom, fa-kovátt ér. Nem is nagyon bánom. Hanem egy história van a fejemben. Meg ne akadjon a torkodon: hadd beszéljem ki előbb.

A fecske egyet gondolt. Leült az ablak szemöldökére.

— Nos! Beszélj ki megadat, kövér takács! Hallgatom.

A szerencse-pók kinyújtóztatta mind a nyolcz lábát és így kezdte:

— Valamikor, réges-régen, valahol a város-végen: a hetvenhetedik öregapámnak volt egy öreg apja...

A Ficseri belevágott:

— Tyhü lelke! Ha te ott kezded, akkor soha se lesz vége a mondókádnak.

— Engedelmet, Ficseri fecském! Én csak azt akartam mondani, hogy a hetvenhetedik öregapámnak az öregapja is igen nagyralátó pók volt. Mégse álmodta volna, hogy unokájának a hetvenhetedik unokája annyira vigye a dolgát, hogy még üveg palotában is lakjék.

Tudnod kell, hogy én legelőször a szalmás padláson laktam, ahova a Lülüke járt tojni; meg ahol a dongó darázsok volt egy rostás fészke. Ott tanultam meg a mesterségemet is, ami mindig hozott a konyhára annyit, hogy nem koppant fel az állam.

Hát ahogy egyszer a remekbe készült hálónon ókumlálok és várom a jó szerencsét, jön a Lülüke gazdasszonya. Öreg néni, fejkötős néni. Amint fölér a padlásra, elkezd a sopánkodást, sóhajtozást.

*Nincsen bankóm, lingő-lengő!
Nincs tallérom csengő-pengő!
Ej haj!
Nagy baj!*

Megnézi a Lülüke fészket.

— Hej Lülüké, Lülüké! Hát megint csak ilyen régi módi tojasokat tojtál. Pedig már arany füstöt is tettem a fészkedbe. Még sem tudsz csak egyszer is arany tojáskát tojni! Ej haj! Nagy baj!

— No, hanem hát: üssem csak meg egyszer a nagy lutrit! Tudom Teremtőm, minden máskép lesz itten! Csizikém, pintyókém, de még az órák kakukja is arany tojásokat fog tojni!...

Még mondott volna valamit, de a Dongó darázs éppen akkor talált a hálomba vágódni és olyan zúgást vitt véghez a selyem pályában, amit a nyakába kerekítetttem, hogy az öreg néni rögtön abba hagyta a hangos gondolkodást és a szarufa felé pillantott.

Szentül azt hittem, hogy nem fog meglátni a homályban. Mert a padlásra mindössze is az ajtón jött be egy kis világosság.

Nem úgy történt.

Az öreg néninek négy szeme volt; meglátott és nagy örömmel kiáltott föl.

— Jérumi lelkem! Hiszen itt van! Itt van, amitt én már olyan régóta keresek!... Csillagom, csillagocskám, szerencse-pókcokskám! Jer csak a markomba! Jer csak a markomba!

Nem ijedt meg a szurós nyolez lábamtól. Nem ijedt meg a keresztes potrohomtól. Még a Dongó darázs fullánkját sem bánta. Megfogott... vitt a szobájába... bele tett egy czifra, kerek üveg-palotába és elkezdett dédelgetni, hogy:

— Édes szentecském, aranyos cziczuskám!

No jól van! gondoltam magamban. De hát mi lesz ennek a vége?...

Elővett egy tiszta papirost. Valami ákombákókat irt rá: azt mondta, azok a számok. A papirost szétvagdalta apró darabokra és beszórta az üveg-palotámba. Palotám kapuját le is borította hólyag-papírral.

Hókusz-pókusz, fakalap!

Eregesd a fonalat!

Tenger szám közt öt igaz:

Válogasd ki, melyik az!

Már hogy: én válogassam ki neki a számokat, amelyekkel nyerni fog a nagy lutrin!

Hát, édes Ficserim, én ehhez anyit értettem. mint Lülüke az abéczéhez. De azért mégis kedvibe akartam járni az öreg néninek. Találomra neki eresztettem fonalamat a papiros-darabkáknak és huzogattam fölfelé, egyiket a másik után. Lehetett biz' az ötven is. De hát mit tehettem én róla, ha nem volt ott a Pistike kacsója, hogy minden ujjára akaszthattam volna egyet.

Ez este volt.

A néni csak másnap reggel nézett be hozzám.

— Sokat huztál föl, csillagocskám! mondotta, mikor meglátta a libegő papirosdarabkákat. Kevesebbet huzz! Kevesebbet! Rendbe igazította az egész mesterséget. Aztán megint elmondta a tegnapi hókusz-pókuszt.

Huztam neki kevésbet.

Az is sok volt.

Huztam neki még kevésbet.

Az is sok volt.

Addig-addig, hogy egyszer aztán mégis eltaláltam az ötöt. Jaj! Hogy megörült!

— Itt a szerencse! Kezemben a szerencse! Megyek a nagy lutriba! Megteszem a számokat! Szombaton csizikém, pintyókém, de még az órák kakukja is arany tojásokat fog tojni!...

— Kakuk! Kakuk! Lárifári! mondta a kakukos óra.

Bizony, fecském, csak lárifári volt az a szerencse! . . . öt szám közül csak egy volt az igazi. A többi nem. Nénikém dulva-fulva jött haza szombaton. Kezébe kapta a sodrófát, meg a légyesapót.

— Hej, te dibdáb! Csiri-csári, ócskavári, semmiházi csunya pókja! Így bolondítottál el engem? No várj csak, várj!

Neki esett az üveg palotámnak! . . . Ripp-ropp! Csipp-csapp! . . . Addig ütötte, verte, míg izzé-porrá törte.

Ficseri fecském! Egyszer voltam szerencsés életemben. Akkor is az volt a szerencsém, hogy egy éhes egérke még hajnalban kirágta a hólyag-papírost és a zene-bona idején már a függöny mögött kuksoltam . . .

A villás fecske nagyot kaczagott ennek a históriának.

— No hát: légy másodszer is szerencsés, takács barátom! Szervusz!

Ott hagyta a szerencse-pókot és tovább czikázott a napsugaras levegő égben.

HIDEGVIZ-KÚRA.

(Képpel a czimlapon.)

RÖNT a parton kényelmesen elterülve bóbiskolt Fóka mama. Mellette két magzatja, Kopaszka kisasszony és Bajszoska urfi.

A nap melegen tüzött, pompásan esett a lustálkodás. Csak az a baj, hogy aki lustálkodik, az hamarább gondol az evésre. Kopaszka kisasszony és Bajszorka urfi is addig nyujtózkodtak, lustálkodtak, míg nem egyszerre csak azt vették észre, hogy rettentően megehültek. Persze hogy fölverték szunyókálásából a mamát.

— Mama, éhes vagyok!

— Jaj, hát még én! Elájulok az éhségtől!

— No, no, hiszen nem rég ebédeltünk, szólt Fóka mama. — De ha már fölvertetek, hát nem bánom, menjünk halászatni.

Ez azonban nem volt inyére a kis lustáknak. Mikor olyan jó a napon heverni, melengetőzni! És most a vízbe menjenek? Az nem lehet.

— Csak mamácska hozzon néhány kövér halat, szólt Kopaszka. — Nekem a torkom fáj, nem uszkálhatok.

— Én sem, mert nekem meg a fogam sajog, mondá Bajszoska.

— Ejnye, ejnye! szólt Fóka mama. Betegek vagytok? Ismerem a bajotokat, tudok is rá biztos kúrát.

És még azt sem tudták, mi történik velök, már legurultak a partról, zsupsz! be a hideg vízbe. Persze nem fultak bele, mert uszni kitünően tudtak; de jajgatni mégis rettenetesen jajgattak.

— Juj de hideg! Juj borzasztó!

Menkültek volna vissza ki a partra, a meleg napra: csakhogy Fóka mama is utánok ugrott a vízbe, nyakon csipte hol az egyiket, hol a másikat, alaposan megbuktatta őket a víz alá. Egy ideig még nyafogtak, de mihamar maguknak is kedvök telt a lubiczkolásban, vigan ficzánkoltak és nevetve mondák:

— De csak jó a hidegviz-kúra! Mily hamar meggyógyította a fogunkat, torkun-

kat, no meg a lustaságunkat. Most már induljunk halászni!

S fűgén, vigan halászgatva, megköszönték a mamának, hogy ezt a jó s biztos kurát kitalálta a számukra.

— Ajánljuk majd másnak is, mindenkinek, aki lusta.

... BÁMULTATTA MAGÁT. (Lásd a 46. lapon.)

Ok ketten nagyon jó pajtások voltak, sokat mulattak együtt, még pedig legalább is olyan jól és bizony sokkal zajosabban, mint Anikó az ő két kis pipiskéjével. Anikónak tudniillik két árván maradt piczi csibécskéje volt, melyeknek fölnevelésére vállalkozott. Gondozta is őket hűségesen, a kezéből ettek, ők is szerették egymást nagyon.

A PUCZI NYAKRAVALÓJA.

(Képekkel.)

KÉNYES, hetyke legényke volt a Puczi kutya, iziben fölforrtant. Ha pedig fölforrtant, mindjárt mérgesen rontott neki mindennek és mindenkinek, még biz' az emberek lába szárának is. No, néha kárát vallotta, elpáholták ő kelmét; de legtöbbször szerencsésen menekült, kivált ha közel volt kis gazdája, az a pajkos Elemér.

Jól volt, szépen volt ilyképen minden, annál inkább, mert Puczinak semmi dolga sem volt Pipiskeékkel, tehát szépen megférhettek egymással a tágas udvaron. Meg is fértek egészen addig a napig, amelyen Puczi gavallérnak csapott fel.

Természetesen kis gazdája segítette hozzá: tarka szép kendőt kötött Puczinak a nyakára.

— Így ni, Puczikám! Légy gavallér, nem holmi közönséges eb. Ezentul nyakra-
valót fogsz viselni.

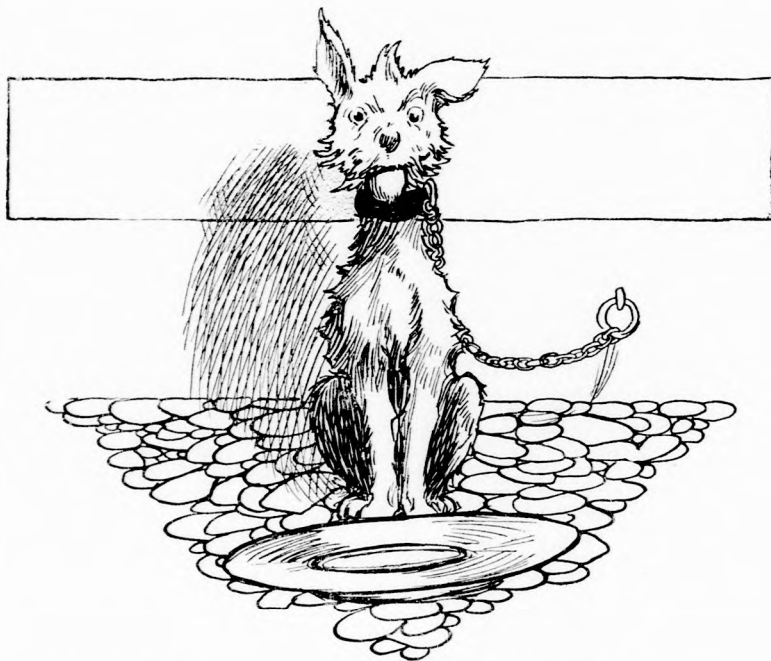
Büszkén sétált Puczi közül az udvaron. Aztán leült és bámultatta magát. (Lásd a képet a 45. lapon.)

— Ugy-e bizony, ilyet még nem láttatok? Különb vagyok mindnyájatoknál. Nézzetek a nyakamra!

Néztek, bámultak. Nincs efféle disz a nyakán még Kakas urnak sem.

— Ezentul mindig nyakra-
valót fogok viselni, hirdette büszkén.

Oda sétált az Anikó két csibécskéje is. Ezek bámultak még csak nagyot, mert hát persze még nagyon tudatlan kis pipiskék voltak.

. . . EGÉSZ NAP OTT RABOSKODOTT. (Lásd a 47. lapon.)

— Nézd csak, nézd! szólt az egyik. A nyakán nő ki a szárnya.

— Nem szárny az, te együgyü! förmedt rájuk Puczi. Ez nyakra-
való.

— Ahá! És mire jó az?

— Az . . . hát . . . arra, hogy urfiak, gavallérok azt viselik.

— De hiszen te nem vagy urfi, hanem a Puczi kutya, olyan mint az öreg Bodri.

Kész volt a baj. Hogy ő, a kényes, nyakra-
valós Puczi csak olyan, mint az a vén házörző Bodri!

— Jaj neked, te vakmerő semmiség! Nem tudod, hogy csak tisztelettel bámul-

nod szabad, ha rám tekintsz? Még aggatóni mersz? No nem teszed többé, mert iziben leharapom a fejedet.

Rá is rohant s a szegény pipiske hiába futott szörnyü ijedelmével, a bős Puczi utól érte, már meg is kaparintotta és bizonyosan megteszi, a mivel fenyegetőzött, vége lett volna a csibécskének; de épp akkor ért oda Anikó, még pedig apácska társágában, aki botjával nagyot ütött Puczira.

— Csiba te! Ez a kutya már tulságosan harapóssá lesz. No, teszünk róla.

És hogyan tettek róla? Ó, ó! Uj nyakravalót kapott Puczi, de vasból és oda láncozták a falhoz, egész nap ott raboskodott (Lásd a képet a 46. lapon), csak éjszakára bocsátották szabadon. Megint bámulta az udvarbéli szárnyas-lábas jószág, de Puczi nagyon savanyú képet vágott.

— Lám, csakugyan igazat mondott. Folyvást nyakravalót visel.

Mérgesen morog rá Puczi:

— Igaz! Persze igaz! Elég baj, hogy az!

A LEGSZEBB BOSZU.

BÉL évszázaddal ezelőtt történt ez a kis eset, akkor, midőn a dicső honvédek vívták sokszor győzelmes, mindig véres csatáikat.

A honvédség soraiban harczolt két deli, bátor ifju tiszt, aki nagyon gyűlölte egymást. Még gyermek korukból eredt az ellenségeskedésük, senki és semmi sem tudta őket összebékíteni, még az sem, hogy most a közös idegen ellenséggel köll harczolniok. Jó szerencse, hogy nem ugyanegy zászlóaljnál szolgáltak, tehát nem is igen kerültek egymás közelébe, nem árthattak egymásnak.

Végre azonban egy napon mégis össze kerültek. De hogy!

Nagy, véres csata folyt reggel óta. Hősi esen harczolt a honvédség, de csak nehezen birt az erős ellenséggel. Es a gyűlölködő tiszttek egyike, aki diadalmasan foglalt el egy dombot, onnan nem messzire egy kisebb honvéd csapatot pillantott meg, melyet az ellenség már egészen bekerített. Mindjárt foglyul esik az egész kis csapat.

Es amint még jobban oda néz, kárörömmel látja, hogy a szorongatott kis csapat élén az ő régi gyűlölt ellensége áll. — Csuffá lesz, fogságba jut, elhurczolja az ellenség. Ugy kell neki, gondolá.

De csak egy pillanatig. Aztán fölkiáltott.

— Ó, mily förtelmes gondolat volt ez! Hiszen hazánkért küzd ő is, bátran, vitézül. Épp csak nekem nem barátom.

Katonáihoz fordult:

— Előre, fiúk! Amott nagyon szorongatják bajtársainkat, kivágjuk, kiszabadítjuk őket.

Kiszabadították.

— És tudtad, láttad, hogy engemet, régi ellenségedet, segítsz meg? kérdé a kiszabadult tiszt.

— Tudtam.

— Akkor hát nemesen álltál boszut. Legyünk jó barátok ezentul!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 1-ik számában közölt rejtett név megfejtése:

Nagyvárad.

Helyesen fejtették meg: Zsögöd Ferike, Stern Jolán és Birike, Woida Margitka, Kövesi Jenő, Szentmiklóssy Lenke, Kováts Bella és Géza, Leipniker Iduska és Mátyás, Wirth Margit és Sári, Fischer Péter és Pál, Smaregla Mariska és Béla, Bedő Ilona, Fried Aranka, Teőke István és Gyuri, Bayer Anti, Győry Sarolta, Hollós László, Steiner Olga, Leo, Dezső és Misike, Badics Gizella, Brust Ilonka, Loránt Elluska, Kornstein Egon, Sauer Hugó, Fekete Kálmán, Háy Irén és Juliska, Rozsnyay Sárka és Lilike, Goldstücker Tercsi, Fodor Lenke, Biró Jolán, Téryf Marianna, Lakner Margit, Kazy Péter, Roth Irma, Blumenthal Sándor, Palugyay Böske, Krasznopolszky Emil, Boros Emmike, Thaly Florence, Sternberg Endre, Kovács

Ferencz, Vámosy Loránt, Veisz Katicza, Jáger Sándor, Naschitz Gyuri, Kiss Margit, Kummerer Paula, Kossaczky Gyula, Sidlauer Panna és Lenke, Merlin Alice, Péterfy Vilma, Orbán Mariska, Endreffy Jenny, Wurm Betty, Komlós Andor és Tibor, Vörösmarthy Ilona és Ida, Sándor József, Herczl Margit és Jenő, Vész Andrea, Rothauser György, Veress Gizi és Józsi, Fellner Elemér, Kazy Livia, Gräber Vilma, Andriská Ida, Fürst Sárka és Magda, Materni Rózsika és Margit, Gáldonyi László, Szmracsányi Imre, Forster Jolánka, Herzog Dóra és Vilma, Grosszer Irénke, Somogyi Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Fekete Kálmán, Gyöngyösön*, kinek a jutalom-könyvet (*»Fény és bor«*, történeti elbeszélések, az ifjúság számára írta *Remellay Gusztáv*, két képpel, díszes kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Somogyi Margit, Klein Béla.

Geras. (*Alsó-Ausztria.*) Innen megfejtést vettem, de a megfejtő neve nincs ott a sorok végében. — **Hollós László.** Nagy örömöm tellett benne, olvassom, hogy osztályodat végig »kitünővel« végezted. — **Thaly Florence.** Reményem, jövő leveled már nem lesz czeruza-írás. Amivel csak azt a jó kívánságomat akarom kifejezni, hogy mentül előbb gyógyulj fel. — **Vadász Margit és Ilona.** A kis beszélyt csakugyan szívesen közlöm, föltéve persze, hogy megüsse a mértéket. — **Frank Jolán és Irén.** Bár mely könyvkereskedésből meghozathatjátok a »Forgó bácsi színháza« cz. két

kötetes gyűjteményt. Ebben aztán bizonyára akadnak a ti kedvetekre való darabok is. — **Ybl Mariska és Idus.** Csak vigan mezőn és erdőn, hogy a télére gyűjtött kedy és erő gyümölcsöző legyen. — **Tuszkai Feri.** Örömet tettem. A leveled külső alakjára nézve: elolvastad-e a »Forgó bácsi 10 parancsolatját?« — **Csanak Géza.** Régi az a te rejtvényed. Mindjárt a *ducz-ducz* és a *kány-kány* után következnek. — **Mérai Linike és Margit.** A Tuszkai Ferinek szóló üzenet hozzátok is van intézve. Mind a mellett örvendő tudomásul veszem a szép osztályzatot. — **Sch. K-né, Bécs.** Szíves sorai a legnagyobb örömeimre és megelégedéseimre szolgáltak. Nincs Forgó bácsi számára édesebb jutalom az ilyen elismerésnél. Hogy a »Kis Lap« még az ország határain túl is hozzájárul magyar gyermekek magyarságának fentartásához és ápolásához, már sok hasonló esetből tudom, de minden újabb eset újabb kedves bizonyosága Forgó bácsi törekvései sikerének. Reményem, nem sokára látni fogom a kis vitéz sajátkezü magyar írását is. Melegen üdvözlöm a lelkes magyar mamát és a buzgó kis növendéket is. — **Rothauser György.** Amit küldtél, nem rejtvény, hanem már a megfejtése. Előbb tehát szerkeszd meg rejtvénynek, aztán küld be, a megfejtéssel együtt. — **Endreffy Jenny.** Sakkozni kis olvasótársaid nagyobb része még nem igen tud, ilyen fajta rejtvényeket tehát nem közlök. A többiből talán majd válogatok. — **Sidlauer Panna és Lenke.** A »Kis Lap« minden olvasójának *joga*, hogy írjon Forgó bácsinak, de nem *kötelessége*. Szívesen veszem mindenkinek a levelét, de mentegetésre nem szorul, ha valaki nem ír. — **Vámosy Loránt.** A szép Kárpátvidéket jól ismerem. Azon a szép helyen, hiszem, pompásan fogsz üdülni és erősödni. A tiszta »kitünő«-s bizonyítványról örömmel vettem tudomást. — **Velits Ilonka.** A Szultán viselt dolga nagyon is apró dolog; de mint apróságot alkalmilag talán közölhetem. — **Némethy Károly.** Jól vannak szerkesztve, de ilyen fajta tömérdek van a fiókomban; tehát nem ígérhetem, hogy egyhamar sorra kerülnek. — **Merlin Alice.** El is várom azt a sajátkezü magyar leveledet. Buzgóságod mellett nem sokára meg is kapom *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Velits Ilonka (Torda, főtér) a neki küldött képes levelező lapokat szívesen viszonzozza hasonlókkal.

JÓ SZIV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek:
Békássy Flóra 2 kör. — *Trem Ilona* 2 kör.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.